

บันทึก

เรื่อง ติความเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ พ.ศ.๒๕๗๕

คณะกรรมการกฤษฎีกา (อนุกรรมการชุด ๓) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงตามที่กระทรวงการคลังเสนอมา และที่ได้ความเพิ่มเติมมีว่า ในคราวปราบกบฏรัฐบาลได้ประกาศต่อเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน ตลอดจนราษฎรทั้งหลายทั่วไปว่า ถ้าใครจับผู้ต้องหาว่าเป็นกบฏบางคนได้จะให้รางวัลตามที่กำหนดไว้ เจ้าพนักงานตำรวจนายหนึ่งได้รับเงินเดือนรวมทั้งปีไม่เกิน ๒,๔๐๐ บาท แต่โดยเหตุที่จับกุมผู้ต้องหาว่าเป็นกบฏได้ จึงได้รับรางวัลจากรัฐบาลเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งเมื่อรวมกับเงินเดือนทั้งปีแล้วเป็นเงินเกินกว่า ๒,๔๐๐ บาท มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า เงินที่ได้รับนี้จะเป็นประโยชน์เพิ่มซึ่งนายจ้างจ่ายหรือให้แก่ลูกจ้างของตนเป็นค่าจ้างแรงงานที่จะต้องเสียภาษีตามพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ พ.ศ.๒๕๗๕ มาตรา ๗ (ก) หรือไม่

๒. ตามความที่บัญญัติไว้ในตอนท้ายแห่งมาตรา ๗ (ก) นั้น เห็นว่าประโยชน์เพิ่มซึ่งจะต้องเสียภาษี ต้องเป็นประโยชน์ที่ได้จ่ายหรือให้แก่กันในฐานะที่เป็นนายจ้างลูกจ้างถ้าได้จ่ายหรือให้แก่กันเป็นพิเศษโดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ที่เป็นนายจ้างลูกจ้างต่อกันแล้วก็ไม่ควรถือว่าเป็นประโยชน์เพิ่มตามความหมายแห่งมาตรา ๗ (ก) โดยเฉพาะสำหรับเงินรางวัลที่ตำรวจได้รับจากรัฐบาลในการจับกุมผู้ต้องหาว่าเป็นกบฏนั้น ควรถือว่าเป็นเงินที่รัฐบาลได้จ่ายให้เป็นพิเศษโดยมิได้คำนึงถึงความสัมพันธ์ที่เป็นนายจ้างลูกจ้างต่อกัน เพราะเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินเป็นพิเศษในคราวปราบกบฏ รัฐบาลมีความประสงค์จะเอาตัวพวกหัวหน้ากบฏให้ได้โดยไม่คำนึงว่าใครจะเป็นผู้จับ ซึ่งเห็นได้จากประกาศที่เสนอจะให้รางวัลแก่เจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน ตลอดจนราษฎรทั้งหลายไปด้วย โดยความต้องการพิเศษของรัฐบาลในเหตุการณ์พิเศษเช่นนี้ไม่มีทางที่จะเข้าใจได้ว่าเงินรางวัลที่ให้แก่ตำรวจผู้ทำการจับกุมพวกกบฏได้ เป็นเงินที่รัฐบาลได้จ่ายให้ในฐานะที่เป็นนายจ้างลูกจ้างต่อกัน ที่จริงเป็นงานพิเศษที่รัฐบาลเสนอจะให้รางวัลพิเศษตอบแทนผู้ที่ทำความสำเร็จให้ได้โดยไม่คำนึงว่าใครเป็นใคร

๓. ที่จะถือเอาแต่เพียงว่า ถ้าคนที่เป็นนายจ้างได้จ่ายหรือให้ประโยชน์อะไรแก่คนที่เป็นลูกจ้าง ก็เป็นประโยชน์ตามความหมายแห่งมาตรา ๗ (ก) เสมอไปนั้น ไม่ถูกต้อง เพราะอาจจ่ายหรือให้ประโยชน์แก่กันโดยมีเหตุผลพิเศษอย่างอื่นนอกจากที่เป็นนายจ้างลูกจ้าง จะเห็นตัวอย่างได้เช่น ก. เป็นเจ้าของร้าน ข. เป็นเสมียนรับจ้างอยู่ในร้านของ ก. ได้รับเงินเดือนเป็นค่าจ้างอยู่แล้ว สมมติว่าแหวนเพชรของ ก. หาย ข. หาได้นำมาส่ง ก. จึงจ่ายเงินจำนวนหนึ่งให้เป็น

รางวัล ดังนี้ แม่ ก. ผู้จ่ายจะเป็นนายจ้าง ข. ผู้รับเป็นลูกจ้าง ก็หาได้จ่ายให้กันอย่างน้อยนายจ้างลูกจ้างไม่ แต่สำหรับประโยชน์เพิ่มซึ่งลูกจ้างได้รับเนื่องจากที่ได้ปฏิบัติตามหน้าที่ทางการที่จ้างนั้น โดยทั่วๆ ไปย่อมเป็นหลักฐานเบื้องต้นแสดงว่าได้จ่ายหรือให้แก่กันในฐานะที่เป็นนายจ้างลูกจ้างต่อกันจริง แต่บางทีอาจได้ทำงานพิเศษในหน้าที่ทางการนั้น จนถึงแก่ได้จ่ายหรือให้ประโยชน์แก่กันเป็นพิเศษโดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ที่เป็นนายจ้างลูกจ้างต่อกันได้ เห็นว่าเงินรางวัลที่จ่ายให้แก่ตำรวจผู้จับกุมพวกกบฏได้เข้าอยู่ในลักษณะพิเศษเช่นนี้ ฉะนั้นถึงแม้ว่าตำรวจจะมีหน้าที่จับกุมผู้กระทำความผิดอยู่แล้ว ก็ไม่เป็นข้อสำคัญถึงแก่จะลบล้างลักษณะที่เป็นรางวัลพิเศษซึ่งรัฐบาลได้จ่ายให้เป็นการตอบแทนงานพิเศษนั้นเสียได้

๔. ในเรื่องเงินรางวัลจับพวกกบฏมีข้อเท็จจริงเป็นพิเศษตามเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นผิดปกติ สำหรับรางวัลที่ให้แก่ตามธรรมดาโดยมีกฎหมายบัญญัติไว้และมีการจ่ายให้แก่กันเป็นทางการปกติ เช่นเงินสินบนค่านำจับผิด สู้รา หรือการพนันนั้น จะต้องวินิจฉัยตามข้อเท็จจริงเฉพาะเรื่อง

(ลงชื่อ) เดือน บุญนาค

(นายเดือน บุญนาค)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๔๘๐